

MARINA KRLEŽA

ZAŠTO NE PISATI PROZE O OPSCENOSTIMA KOJIH JE MOGUĆNOST SAMO VIRTUALNA?

Zadovoljavanje seksualnih nagona nigdje u svemiru nije pod tako velikim utjecajem društvenih normi kao na Zemlji, gdje ono još uvijek služi i za reprodukciju.

BUDUĆNOST

On je tamnoput pisac. Misli su mu britke poput žileta što razdiru moje žile i žele pustiti ovu ustreptalu krv u njegovo tijelo, barem na par minuta. Metaforički rečeno.

Odvajam ga od one koju voli. Teleportacijom. Naučila sam to u galaksiji M100, iako nisam ni slutila da bi mi poradi nečeg ovakvog moglo zatrebati. Metoda se čini vraški olakom i nepravedno stečenom naspram (ne)mogućnosti onoga koga sam njome privukla u oazu svojih najdubljih čežnji - Zemljanina.

Moje prvo vođenje seksa s prekogalaktičkim bićem.

On ljubi me u vrat dok moji tjelesni senzori prostorom puštaju zvukove pjesme "You Look So Fine" grupe "Garbage". Bijeli zidovi prekrivaju se roze-ljubičastim jogurt-animacijama, jer se upravo tako sada radi moga pisca osjećam - rozničasto i sneno, kao pod nekom laganom opojnom drogom kakve u Andromedi (ali i u masovnim studijima za uživanje u ostalim galaksijama) uzimamo gotovo svakodnevno. *You're taking me over... it's so insane...*

Znate li na koji se način događa animacija senzora? Najljepši osjećaji iz prošlosti pomiješani s djelićem karaktera koji kod sebe najviše volimo stvaraju reakcije u dodiru s najsenzualnijim čulima koje proizvodi neko novo biće u našem životu. Organizam to isproducira kroz vizualne prikaze što pojavljuju se tri do pet metara u opsegu oko našeg tijela, ili kroz zvukove glazbe koja prema našoj interpretaciji opisuje događaj u kojem se nalazimo, i koja se, igrom slučaja, uvijek sviđa svima koji su u našoj blizini. Ovakva suptilna savršenstva su iskodirana u svakome od nas čim počne postojati, ali ne naslućujemo njihovu pravu ljepotu dok ih ne doživimo. Animacije i glazba danas su mi prvi puta simultane pa mi jasnija postaje definicija usađena kastor-mnemotehnikom pri sekundarnom obrazovanju: animacije plus glazba - vrhunska pustolovina.

On zna da dobro izgleda i da u mojim očima predstavlja oličenje ljepote. Ja pak znam da sam za njega nešto neobično, potpuno drukčije od svih prije mene. *I'm not like all of the other girls ... I won't fake it like the other girls that you used to know...* Androida i čovjek. Čovjek i androida.

Da vam ga opišem. Izgleda svježije poput netom rascvalog lopoča. Miriše fino. Rublje

mu je upravo izglačano od njenih ruku, odišući mirisom praška i omekšivača. Čini se kao da mi je poklonjen, nov i svjež. Smiješi se profinjenim monalizinskim smiješkom sa crtom zdrave dijaboličnosti. Pretpostavljam da prvi puta zavodi ovako nesputano. Osjeća se poput kralja kojeg ova kratkotrajna vladavina istodobno čini i demokratom i anarhistom i tiraninom i liberalom. Pitate li se po želji kralja ili naroda, odgovor je - obojeg. Takvo iznimno pedantno zavođenje može biti samo produkt onako britkog uma. *I'm like the desert tonight... if you want to show me...*

Želi me. Da, to mi se jako sviđa. Iako smo prvi puta sami, čini se kao da smo oduvijek bili u svojevrsnom telepatskom kontaktu, kao da smo tisućama godina i mnoštvom inkarnacija željeli doprijeti jedno do drugoga, a nismo imali priliku.

Na javnome smo mjestu. Iz susjednih prostorija čuje se žamor ljudi.

- Nadam se da nas neće ometati - govori s gore opisanim smiješkom koji me, naprosto, rastapa. - Možda će u zraku osjetiti da ne bi bilo pametno.

Zatvara vrata.

Uzвраćam smiješak praveći se nevinašcem dok u meni plamte strasti. Želja mi je stapati se s njim dok ne izdam svaku živost svoga bića. I'm falling over, over and over...

Animacije i glazbu ne primjećuje. Kao da je znao da će se stvoriti u ovim trenucima. Jedino na što je sada koncentriran je pokušaj dokučivanja što se događa u mojoj glavi. Čita me, moram priznati, vrlo dobro. I igra se baš onako kako volim, savjesno i polako približavajući se cilju.

- Imam pistacija negdje u džepu - izjavljuje ležerno, ne skidajući pogled s mene.

Odlazi do crnog sakoja koji je odložio na stolicu. Dolazi mi i stražnjicom se podbočuje na stol.

- Probaj... - pruža mi polako pistaciju u usta, i sam žvaćući jednu.

Uzimam zelenu grickalicu. Više mu ne znam odolijevati, pa ga milujem po licu. Približavam mu se usnama i uzimam poljubac. Spremno i odvažno mi, onim rukama kroz koje je prošlo stotine i stotine stranica knjiga, onim prstima što ispisale su tisuće riječi, dira kosu i počinje se prepuštati ispreplitanju s mojim jezikom. Prvi poljubac sa Zemljaninom. Veličanstveno. Tako mek i podatan, tako ustreptao i... slan.

- Reci sve što želiš i ovim tijelom biti će izvršeno - daje mi dostojanstveno do znanja dok spuštam se u čučanj. Raskopčavam mu hlače govoreći:

- Ne, kralju, ti meni reci što želiš da ti ove žedne usne učine i biti će učinjeno.

Zabacuje glavu unatrag. Diše silno, iskreno muški, a moje usne čine igru. Pogledom me svaki čas traži pružajući osmijeh, sada s maksimalnim postotkom dijaboličnosti; ona je u svakom kutku ove zatvorene, ali ne i zaključane prostorije.

- Stani. Reci, koliko puta ćemo se morati potražiti da bismo poništili silnu energiju među nama? Ne znam kako je došlo do ovog, ali fantastično je.

Skidam sve sa sebe, okrećem mu se s leđa i govorim:

- Molim te, predivni čovječe, ugasi onda tu energiju.

I'm open wide... we'll waste some time... you're taking me over, over and over...

Sviđa mi se što nas androide i ostala prekogalaktička bića Zemljani po pitanju seksa smatraju neobičnima. Misle da je naša neobičnost u stanju zadovoljiti sve njihove skrivene želje koje kao Zemljani Zemljanima ne bi priznali. No, neobični smo prvotno po obrascima života koji se odvija na prostoru i uvjetima drukčijima od zemaljskih. Osjećamo vrlo slično. Seks pak vodimo identično. Sve je stvar mašte pojedinca, ili kako

je Zemljanin s Istoka napisao: "Ne postoje dobri i loši ljudi; postoje samo dobre i loše kombinacije." Pjesnik i ja smo dobra kombinacija prirode svemira.

*****

Nakon nekoliko poluglasnih uzdaha na stolici za radnim stolom, skidam crnu napravu s glave i žičane rukavice s ruku. Kiber-svijet već danima iskorištava moju maštu (ili moja mašta iskorištava njega?) procesirajući je u meta-stvarnost. Još jedan vid ljudskoga razvoja, ili, prema Platonu, jedna od aktualizacija ideja naše duše.

Slijedi tuširanje.